

Marafkó László

KITÉPETT NAPLÓ

Amúlt ciszternája mindig szívárogo. Felfogni ebbe-abba. Cserépbbe, írásba.

*

Végtelenített monológ.

K-vonal Istenhez. A mindenhatóhoz. A túlvilágra.

*

Kitől búcsúzol immár eszmélése óta? Magadtól? Túl nagy pazarlás volna, olcsóbban is megtehetnéd. A világtól? Hiszen tudomást sem vesz rólad. Vagy benned búcsúzik valaki valamitől? Szemfényvesztő játszma. Elfogysz bele. A salakja ittmarad: összeégett mondatok. A megérkezés sem nyugtat meg: nem érkezel sehova, utolsó világos pillanatodig a befejezetlenséget birtoklod.

*

Kisajtolod az emlékeket, mint az olajütő a magvakat. Újraélheted - kényed-kedved szerint alakítva a megtörténtet. Csak egyre nem vagy képes: valamikor önmagad újraépíteni. Akkor belegázoltál az időbe, hogy belekóstolj. Most minduntalan visszaképzeled magad a múltba. Hajlítgatod az időt, mint rugalmas betonvasat.

Mindig egy másik időt megélni. Így megsokszorozódni.

*

Az ízt keresi évezredekig. (Még nem olvasta Proustot, a Madeleine-keksz illatával...)

Egy kopott külvárosi pályaudvar restijében, estefelé, holtfáradtan. A visszaút előtti ejtőzésben. Bátyja a menyasszonyával egy napra a fővárosba utazott, s ő elkísérte őket. Izomszagató gyaloglás az elintézni valókért. De mégiscsak a főváros, esti képzelgéseinek helyszíne. Ahol eltűnni lehet, elmerülni az ismerős tekintetek elől. Az örökös „maradj a seggeden” elől. Egy nap megváltottság.

S mielőtt beállna a szerelvény, a resti kockás abroszú asztalánál lélegzetet venni, mint egy világutazó. Sör és kávé. Egy korty ebből, egy korty abból. S a nyálkahártyáján kiválik a páratlan aroma. Evék múlva próbálkozik, s nem sikerül kikevernie. Pedig a legolcsóbb kávéból főzte a presszógép. S a legolcsóbb sör lehetett, mert akkoriban egy fajtát adtak csak a restiben. Amikor később már megtehetette - megpróbálta jobb sörökből és kávékból megismételni azt az elegyet szánalmas utánzat volt. S megkísérelte olcsó kis presszókban megismételni az alkímiát nagyon átlagosra sikeredett.

A legegyszerűbből lesz a kivételes. Ami attól az, hogy szándékkal megismételhetetlen. A laboratórium laboratórium, az élet meg az élet. S az akarnok nem az Isten.

Bátyja kórházi ágyánál felidézi a restiben történeteket. Épp csak rémlik neki valami, de a fájdalomtól összegyűrt arcon enyhület: hogy emléke egy csésze felgőzölt kávé-

ban és a sör kesernyés ízében. Immár ízének hiányában. Bátyja majdani hiánya egy másik hiányban. Valami, ami hiányok reciprok értékéből áll össze.

✱

Amint letaglózott a gyász, hónapokra, fél évre elhagytak az érzelm-megszállók. Csak gyanítod ez tünet volt. Korábbi, rohamszerű jelenlétük jelezte a közelgő tragédiát: egyazon háló távoli pontján vergődtek, a világot itthagyni készülők, s te. A láthatatlan szövedék töletek rángott, általa vergődtek, anélkül, hogy tudtátok volna. S mert egy anya szült benneteket, míg ő a betegségével viaskodott, te is - akaratodon kívül - ébren is hánytorgtál. Beteljesedett - apád szájából - az ítélet közhelye: „Ne felejtsetek e!” Rád mérve az emlékezés gyötrelme. A legszigorúbb végrendelet a le nem fektetett, s a legkíméletlenebb végrehajtó a képzelet: valahonnan áttetsző szálakkal irányítják.

✱

Aszerpentin alatt a város, amint körülfolyna a tengeröböl. A part fenyői, a lágyan emelkedő utcák. A délután kegyeimi fényei. Milyen ismerős ez, amint a park sétányáról lepillantasz az amfiteátrum csorba ívein. Mint kifejűrlő gyerekkori emlék. Próbálok felidézni a felidézhetetlent.

És hónapok múltán valaki, mint olcsó jósnő (pedig nem az, csak okkult tanok hívője), azt állítja, hogy édesanyád, nem sokkal a halála után, más testébe költözve újra megjelent. És megnevezi a várost, amit ismerősnek véltél. Pedig nem is tudhatja, hogy jártál ott.

Bárkinek hiszel, egyfele vonz.

✱

Ahegy: megrendülésed emlékműve. Akkor, a férfikor akapujában azt hitted, hogy már sosem térhetsz vissza abba a városba, amelynek pályaudvara mögött szikláival ott magasodott. Aztán évtizedek múltán, újra abban a városban élve, eszedbe jutott ez a megrendülés. Pedig segítettéi az oldalába házat építeni a barátodnak, s vendég is voltál többeknél, lejtős utcáin. A fiad ott járt iskolába.

Most itt rostokolsz az aljában, a buszmegállóban. S mindez előtulul, mint egy eldölt palackból. Van-e értelme a kétségbeesésnek, ha az elszánás győzedelmeskedhet? Ezek visszafelé okoskodások. Előre miért nem tudunk bizonyosságokat? A megtörténhetőt megtörténtként befogadni? A gondolatjáték vajon nem a valóság röntgenfelvétele? S a valóságnak csak egy fázisát tudod megélni?

Megjön a busz --de minek felszállni? A hegy ott lesz akkor is, ha te nem vársz sem buszra, sem válaszokra.

✱

A büntetésed: képzeleted jutalma.

Büntetésed és jutalmad: a képzeleted.